

Oli kaunis alkukesän päivä. Mennään rannalle, mä ehdotin sulle. Uskalsin ehdottaa, sä olit alkanut parantua, olit melkein ihminen ihmisten keskellä. Voidaanko me mennä jonnekin syrjäisemmälle rannalle, sä kysyit. Ilman muuta, lupasin. Sä kahlasit varovasti rantaveteen, jäit seisomaan vesi puolissäässä. Vesi kimalsi sun ympärillä, tuuli leyhytti kevyesti sun mekon helmoja ja hiuksia. Sä hymyilit, ihan oikeaa hymyä itsekseksi. Näytit kauniilta, ja sua katsellessa mun olo tuntui kevyeltä ja onnelliselta. Kahlailit aikasi rannalla, tulit sitten viereen istumaan. Painoit pääsi mun olkaa vasten, sovitit itsesi mun kainaloon. Suukotin sun päälakea ja vedin sut lähemmäs. Me käveltiin yhdessä pitkin rantaa, kahlattiin yhdessä, mä löysin sulle simpukan rantavedestä. Olit kuin lapsi, niin elävä, onnellinen, et vielä nauranut mutta hymyä ei tarvinnut houkutella. Sain sut lähtemään vielä vanhaan kaupunkiin, löydettiin syrjäinen, rauhallinen terassi jossa syödä yhdessä. Me käveltiin auringon laskiessa kohti autoa, käsi kädessä, sinä pienessä, letkeässä humalassa. Ennen siltaa pysäytit minut, halusit suudella. Mä en halua lähteä kotiin, tää on ollut aivan ihana päivä, kuiskasit mulle. Otetaan huone täältä, mä sanoin, jäädään. Lähellä oli pieni B&B, niillä oli tilaa, vielä huoneessa jokimaisemalla. Huoneessa sinä suutelit minua, sinä teit aloitteen, mä haluan sua, sanoit, enkä mä tarvinnut muuta. Aamiaisella sinä valitsit pöydän, ei enää kauimmaisesta nurkasta. Pöydässä otit minua kädestä kiinni ja sanoit hiljaa, kiitos. Mistä, mä kysyin. Kaikesta, sä sanoit, siitä että sä vedät mut takaisin elämään. Kiitos että jaksat. Mä otin sun toisestakin kädestä kiinni, katsottiin toisiamme, ei ollut tarpeen sanoa mitään. Mä rakastin sua, sä rakastit mua. Tämä oli just niitä hetkiä jolloin tiesi, kyllä, tämän ihmisen kanssa minä olen elämäni loppuun saakka. Illalla sanoit, ihan kuin olisin heräämässä unesta, painajaisesta, jostain raskaasta ja harmaasta. Sanoit vakaasti, ilman sinua, mä tuskin olisin koskaan herännyt. Mä olisin mennyt takaisin sen luo. Tai se olisi hakenut mut käsiinsä. Joku kerta viimeinen lyönti ois ollut liikaa. En mä yksin ois lähtenyt mihinkään. Sä pelastit mut. Mä puristin sut itseäni vasten, hautasin kasvot sun hiuksiin. Ei taaskaan ollut sanoja. Vain lämmin iho, turvapaikka, syli. Sä avauduit enemmän joka päivä, huomasit ja osoitit pieniä arjen juttuja mulle, hassunmuotoisen pilven, hassun kyltin, pienen ötökän kipittämässä kadulla. Sun hymy tuli aina vain helpommin. Kesäkuussa viimein nauroit. Ja sen jälkeen joka päivä. Sait viimein kipsin, raudat pois kädestä. Olit enemmän kuin olin ajatellutkaan, veikeä, kujeellinen, ihminen joka oikeasti avasi oven toiseen todellisuuteen, teki minusta onnellisen, olosta keveän. Joka ei pelkästään nauranut vaan sai minut nauramaan. Kesä oli kuuma, eikä kämppää saanut viileäksi mitenkään. Jälkeenpäin kun muistelin sitä kesää, mä muistin sun suolaisen ihon, muistin hikipisaroiden helmet sun selällä, miten ensin suukottelin sinua, miten suukot muuttuivat näykkäisyiksi, hellyys himoksi, miten hämärät yöt olivat täynnä teräviä henkäyksiä, voihkaisuja, ihoa toisen iholla. Muistin miten en saanut tarpeekseni sinusta, miten en väsynyt katselemaan sinua, pitämään sinua lähellä, kuuntelemaan sun ääntä. Koska viimeinkin puhuit, kerroit itsestäsi, muutakin kuin mustista vuosista. Ja mitä enemmän sinusta tiesin, sitä enemmän sinua rakastin. Rakastin sitä pientä tyttöä joka oli kahlannut matalassa joessa. Makoillut niityllä pelkäämättä ötököitä. Maannut hangessa kaverin kanssa ja bongannut pimeällä taivaalla kulkevia satelliitteja tähtien seasta. Kiipeillyt pitkin pyöräkuormaajan kasaamia lumipalteita niin että kolmensadan metrin koulumatka kesti toista tuntia. Rakastin teiniä joka oli kulkenut kesäisessä yössä paljasjaloin ympäri kaupunkia. Ilman pipoa lähes kolmenkymmenen asteen pakkasessa. Juonut omenaviiniä sukkana alas leikkipuistossa ja juossut paikallisessa diskossa saman tien oksentamaan sen ulos. Rakastin ensimmäisiä itsenäisen elämän askeleitaan ottanutta nuorta, joka oli toiminut juoppokuskina että saisi edes vähän ajokokemusta. Joka oli pyöräillyt pikkukännissä kaupungilla rommipullo takinhihassa. Liftannut ympäri Suomea, tanssinut

cha-cha-chata aamuöisellä maantiellä. Rakastin tätä naista, joka oli tehnyt väärä valintoja, maksanut niistä aivan liikaa, ja joka nyt oli mun sylissä perimässä sitä mitä elämä oli sille velkaa. Ja mä hyvittäisin velkaa sille enemmän kuin mielelläni. Me luotaisiin yhteisiä muistoja, jotain mitä katsoa yhdessä taaksepäin, jotain mikä olisi meidän yhteinen kivijalka. Mä näin jossain tulevaisuudessa omakotitalon, lapsia, ehkä koiran, ystäviä, matkoja. Elämää. Arkea. Vedin sinut syliin jälleen kerran. Sinä olit jotain mihin en koskaan väsynyt, kyllästynyt. Sinä minua vasten, vastaamassa mun suudelmaan, hyväilyihin, sinä lämpimänä ja suloisena mun sylissä. Hymyilemässä minulle, siksi että rakastit minua.